

Maade kan man sige, at den Krabbe'ske Revision i 1874 drejede sig om praktiske Spørgsmaal. I 1889 var det Christen Berg, der var ledende i den Revision, som fandt Sted. Den sidste store Revision kom naturligt i 1918, da man efter den nye Grundlovs Ikrafttræden havde forskellige Spørgsmaal at afgøre, da blev Formandens Stemmeret godkendt, om jeg saa maa sige, ligesom mange andre Spørgsmaal ogsaa blev taget op til Behandling. Den Ændring, der her gennemføres, i det Øjeblik det høje Ting erklærer sin Tilslutning til den, vil være en stor og i mange Henseender betydningsfuld Ændring.“

Angaaende *Dagsordener* udtalte Ordføreren:

„Efterhaanden som Rigsdagen blev splittet op i Partier, formede Nødvendighedens Lov sig saaledes, at det var rigtigt eller i hvert Fald meget formaalstjenligt at forlade det gamle System, at man kunde stemme en Dagsorden ned, men at man maatte motivere, hvorfor man bar sig ad paa denne eller hin Maade. Der er ingen, der har noget at lade den anden høre. Vi har netop 25 Aars Jubilæum nu til Efteraaret, den 19. Oktober, da man ved den maaske berømteste af disse Dagsordener, „uanset Erklæringen af 9. Juli“, indførte det Princip, at man skulde gaa videre med Behandlingen af Finanslovsforslaget — i gamle Dage var Dagsordenerne jo altid saadan, at man gik over til næste Sag paa Dagsordenen —, og det gik hverken værre eller bedre, end at baade Venstre og Konservative blev haanet for, hvad de gjorde i 1922, men i Tiden fra 1924 til 1926 var man vel egentlig ret taknemmelig fra det daværende Socialdemokratis Side for, at vi havde anvist dem en saa fortrinlig Vej, efterhaanden som de Radikale blev mindre gode at have med at gøre. Men i hvert Fald er vi, efter hvad der er sket i disse Aar, naaet til det Standpunkt, at man maa give nogenlunde Frihed til at stille Dagsordener, selvfølgelig ud fra den Forudsætning, at det er i Forbindelse med Debatten, ellers kan den højtærede Formand afvise det. Det er formuleret i Ændringsforslag Nr. 23 til § 26.

Man kunde stille det Spørgsmaal, om man overhovedet skulde have Ret til at stille Ændringsforslag til en Dagsorden. Det Spørgsmaal har vi ikke behandlet og har ikke prøvet paa at løse, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Her maa jeg gøre den Bemærkning, at det kommunistiske Parti i Grunden har Indvendinger at gøre mod denne Paragraf, idet det vil have, at der skal være bestemte Regler om Afstemningsmaaden, men det har man ikke kunnet blive enig om, og jeg kan maaske om dette Spørgsmaal have Lov til at sige, at til syvende og sidst er det jo et Magtspørgsmaal, da 15 Medlemmer altid kan forlange Afstemning ogsaa om, i hvilken